

Рис.1 - Вплив корпоративної культури на процес спілкування на підприємствах

Вплив трудового процесу на корпоративну культуру діє через такі основні ознаки: - трудова етика і дисципліни; - культура підприємства трудового процесу і забезпечення психологічного комфорту; - кваліфікація персоналу; - рівень автоматизації і комп'ютеризації робочих місць.

Отже, всі перелічені процеси впливу корпоративної культури діють в загальному тандемі на процес спілкування на підприємстві. Для керівництва це є потужний стратегічний інструмент що дозволяє орієнтувати колектив на спільні цілі, мобілізувати ініціативу співробітників і полегшувати продуктивне спілкування між ними. При цьому необхідно змоделювати свою власну корпоративну культуру на підприємстві. Основними кроками при формуванні власної корпоративної культури повинні бути: визначення місії підприємства і основних базових цінностей; формулювання стандартів поведінки колективу; формування традицій підприємства; розробка символіки.

Список використаних джерел

1. Бала О.Л. Принципи корпоративної культури підприємств: сутність та види / О.Л. Бала, О.В. Муқан, Р.Д. // Вісн. нац. ун-ту "Львів. політехніка". - Л., 2010. - № 682. - С. 11–15.
2. Гриценко Н.В. Особливості формування корпоративної культури організації/ Н.В. Гриценко// Вісник економіки транспорту і промисловості. – Харків, 2017. - №59 С. 284-290.

3. Химич Г.О. Модель формування корпоративної культури для машинобудівних підприємств / І. Г. Химич // Держава та регіони. Сер.: Економіка та підприємництво. - 2010. - № 2. - С. 218–223.

4. Чернишова Т.О., Деякі аспекти корпоративної культури організації. / Т.О.Чернишова, Т.А. Немченко // Наукові праці КНТУ. Економічні науки. – Київ, 2010. – вип. 17, С.472-485.

УДК 330.34(477)

ПОЛІТИКА ЕКОНОМІЧНОГО ЗРОСТАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ ЯК ШЛЯХ ІІ ДИНАМІЧНОГО РОЗВИТКУ

Груник І.С., к.т.н., доцент (УкрДУЗТ)

Економічне зростання на сьогоднішній день є найважливішою макроекономічною категорією, яка є показником не лише абсолютного збільшення обсягів суспільного виробництва, але і здатності економічної системи задовольняти зростаючі потреби у виробництві товарів та наданні послуг, підвищувати якість життя. Саме тому економічне зростання можна віднести до основних цілей суспільства поряд з економічною свободою, економічною ефективністю тощо.

Темпи економічного росту розкривають динамічні параметри економічного розвитку держави, її місце і історичні перспективи на інтернаціональній арені. Підтримка установлених темпів економічного зростання – це одне з основних завдань економічної політики державних органів будь-якої країни світу.

Для забезпечення сталого економічного зростання і зміцнення позицій країни у світовому господарстві варто приділити увагу джерелам конкурентних переваг за рахунок інвестиційних та інноваційних важелів. Визначною умовою переходу до економічного зростання є побудова привабливого інвестиційного оточення в країні.

Тенденції економічного пошквалювання інноваційного розвитку у сучасному інформаційному суспільстві, котрі здатні створити засади міцного довготермінового економічного зростання, потребують цілеспрямованої інвестиційної політики, котра б сприяла зміцненню процесів генерування інвестиційних ресурсів в Україні. Концентрація їх використання на пріоритетних напрямках, що сприяють максимально ефективній модернізації економіки відповідно до викликів, котрі приходять у після кризовий період у світовій економіці, розширенню частки інвестиційного спрямування наявних доходів суб'єктів господарювання, громадян, держави на розвиток інновацій. Ключовим завданням державної інвестиційної політики має стати утворення мотиваційного механізму для суб'єктів господарювання, який стимулюватиме прийняття ними ефективних інвестиційних рішень.

Монетарна політика країни зобов'язана теж підтримувати стабільне економічне зростання. Виходячи з цього, для забезпечення економічного зростання в Україні монетарна політика має бути підрядна націлена на пошквалювання конкурентоспроможності вітчизняної економіки на засадах забезпечення фінансової стабільності як такого стану фінансової системи, за якого досягається повна задоволеність потреб суб'єктів господарювання у фінансових ресурсах.

Високий рівень відкритості української економіки, який об'єктивно склався, виходячи з особливостей національного господарського комплексу та вигідного геополітичного положення, обумовлює необхідність максимального врахування цієї відкритості при

формуванні політики економічного зростання. Йдеться насамперед про необхідність досягнення вищого рівня конкурентоспроможності вітчизняної економіки в сфері зовнішньоекономічної діяльності та максимальне використання потенціалу зростання попиту на зовнішніх ринках для ресурсного забезпечення модернізації національної економіки.

Не менш важливим напрямом стратегічного економічного зростання є і соціальна політика, яка повинна спрямовуватись на створення необхідних умов для підвищення добробуту населення країни, передусім за рахунок ділової активності, стимулювання трудової і підприємницької діяльності, а на цьому підґрунті збільшення платоспроможного попиту. Забезпечення стабільних темпів розвитку економіки країни в середньо- й довгостроковій перспективі потребують обов'язкового вирішення цих фундаментальних проблем.

Суттєвим чинником забезпечення сталого економічного зростання України має стати активізація малого і середнього бізнесу. Світовий досвід показує, що саме малі підприємства можуть розв'язати такі завдання, як структурна перебудова економіки, насичення ринку найрізноманітнішими товарами і послугами, створення додаткових робочих місць. Малий бізнес послаблює монополізм і забезпечує конкуренцію. Однак, поки що став в Україні реальною базою для розвитку ринкової економіки. Для цього мають бути у пріоритетному порядку вирішені наступні завдання:

— досягнення стабільності банківської системи як необхідної умови поновлення стабільних процесів у сфері кредитування;

— формування впливових інструментів регулювання величин та структури грошової пропозиції з метою мінімізації монетарних факторів інфляційних процесів;

— зведення до мінімуму немонетарних чинників інфляції;

— розбудова на пріоритетних засадах системи інвестиційного

— кредитування структурної модернізації реального сектору економіки;

— зниження валютних ризиків.

Отже, йдеться про необхідність схвалення пакету регуляторних рішень, які

мають розкрити шлях якісного поліпшення керованості грошово-кредитною сферою на основах повного використання ринкових фінансових інструментів та потенціалу конкуренції на ринку послуг. Розглянуті аспекти економічного стану України потребують подальшого вдосконалення, ефективного планування та контролю з боку державних органів управління. В Україні після тривалого спаду виробництва необхідно підготувати матеріальну базу для інтенсивного економічного зростання і підвищення його показників. У підсумку безпосередній механізм проведення необхідних для досягнення економічного зростання перетворень досить складний. Він передбачає поєднання різноманітних заходів економічного й законодавчого характеру.

УДК 35: 330.341.1

**КОНЦЕПЦІЯ РОЗРОБКИ
МЕХАНІЗМІВ ДЕРЖАВНОГО ТА
РИНКОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ В
УМОВАХ РЕАЛІЗАЦІЇ
ІННОВАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ**

*Дейнека О.Г., д.е.н., професор,
Позднякова Л.О., д.е.н., професор (УкрДУЗТ)*

Проведення структурних перетворень в економіці України не є можливим без урахування світового досвіду та тенденцій міжнародного розподілу праці. Для більшості науково містких галузей цивільної промисловості технологічна деградація стала практично невідвратною. Нажаль скрутне становище відбувається у галузях промисловості, які мають визначити економічне зростання. Звернення військових замовлень у загальному машинобудуванні супроводжувалось невдалими спробами використати інтелектуальний та виробничий потенціал оборонного комплексу для випуску цивільної продукції. Як наслідок - відбувся занепад оборонного комплексу та втрата їм пріоритетних науково-технічних позицій. Катастрофічно знизився технічний рівень засобів виробництва у паливно-енергетичному комплексі, про що свідчить стрімке зростання витрат умовного палива та електроенергії на

виробництво промислової продукції. Це також пов'язане зі зниженням обсягів виробництва у галузях-споживачах енергії та палива, у зв'язку з чим зростають умовні паливо- та енергоємність. Нажаль, досить повільно відбувається зміна поколінь технологічних процесів у хімічному комплексі. Не відповідає сучасним вимогам технічний рівень зразків нової техніки у важкому, енергетичному, транспортному та сільськогосподарському машинобудуванні України. В цілому динаміка скорочення промислового виробництва свідчить про наявність структурних диспропорцій у промисловості. Вже сьогодні галузева структура української економіки більш схожа на економіку колоніального типу, що характеризується орієнтацією на ввезення із-за кордонів готової продукції та експортом сировини.

Нажалю, не відбуваються позитивні зміни і в інвестиційній політиці щодо формування майбутньої структури промисловості. Виникло болісне порушення коопераційних зв'язків у галузях і регіонах. Матеріальне виробництво і фінансові ринки опинились у ситуації відокремлення. Держава досі не визначилась з пріоритетами розвитку базових галузей економіки що коштувало агропромислового комплексу повним розвалом. Внаслідок відмови держави від фінансової підтримки базових галузей, що визначають науково-технічний прогрес в економіці, виникли цінові диспропорції. Перерозподіл ресурсів зі сфери накопичення до сфери споживання не супроводжується відповідним зростанням доходів населення, що веде до різкого якісного зниження науково-технічного потенціалу економіки і, нажалю, не супроводжується зростанням реальної вартості праці та підсиленням її мотивації.

Проте, інновації - це необхідна умова розвитку виробництва, підвищення якості і кількості продукції, появи нових товарів і послуг. Як відомо, в ринкових умовах інновації мають охоплювати всю економіку включаючи продуктивні сили (засоби виробництва, навчання працівників) і виробничі відносини (форми і методи управління, поділу, спеціалізації і кооперації праці).

Головною метою інноваційної політики держави має бути створення соціально-економічних, організаційних і правових умов для ефективного відтворення, розвитку і використання науково-технічного потенціалу,